

SZVETLÁNA

Szürke köd szítál a tájra,
égnek alja már piros.
Mezőkön át, te jössz, Szvetlána,
hol iharfa hajladoz.
Lenhajad sugárba fontad,
simogatja napsugár,
lenmezők neked dalolnak,
bennük kék virág a nyár.
A pataknak sejti mélye
tükrén arcod mért remeg:

megettötte hűvös kékje
mérhetetlen mély szemed.
Szellők fúttak, aj, tehozzád,
védték gyöngé válladat,
és pirosba vontá orcád
minden bíbor pirkadat.
Jössz mezőkön át, te drága,
által minden távolon.
Hej, Szvetlána, haj Szvetlána,
aj, Szvetlána, tavaszom.

ÉJSZAKA

Száll a fehér éjszaka
sebesen.
Hej, szívemmel játszik a
szerelem.
Nem alhatok hajnalig,
örködlek.
Ha rázmörget valaki,
zöröghet.

Köd gázol a réteken,
a gazon.
Hol vagy arany reggelem,
vigaszom.
hozzám, mikor jössz haza,
aki vár?
Száll a fagyos éjszaka...
Gyere már!

MEGŐSZÜLT ÁRVALÁNYHAJ...

Megőszült árvalányhaj,
síkságok, távolok.
Kikelet-szőke lány, jaj,
hová lett lánnyomod?
Tiszta ég volt kék szemed,
volt erős hatalma.
A szívemnek nélkülöd
nincsen már nyugalma.

Milyen őszben, hol ragyog,
merre rejtik árnyak.
Álljanak bár távolok
közénk, megtalállak.
Végetér majd ez a tél,
ring a búzatábla.
Szemed fényén visszatér
szívem boldogsága.

LEONYID RESETNYIKOV

ahogy egyik méltatója írja: valamikor egyszerű falusi legényke Szibériában, a honvédő háború idején sorkatoná, majd tiszt — ma a novoszibirszki íróársadalom elismert kiválósága. Első verseinek megírására a háború adott ihletet. 1958-ban jelent meg első, háborús élményekkel viaskodó kötete, melyet még hat követett a mai napig. A hetedik verseskötet már gyűjteményes jellegű: átfogja Resetnyikov egész líráját a háborús költészettől a megejtően szép tájversekig. Nemcsak a hangulatok — a gondolatok lírikusa, akiben — mint minden szibériában — együtt lélegzik a táj és az ember.

DARVAK SZÁLLNAK

Mezőknek őszi csöndje rebben,
főnt bús sikoltás zeng tova.
A végtelenre tárt egekben
úszik a darvak csapata.

Úszik a raj, s vé-betűjével
felhő-hullámokat hasít.
Sárga füvekre hullajtja széjjel
elpergő pehelytollait.

Havak ha hullanak az égből —
a tarló akként csillogott,
és hirtelen a messzeségből
megcsaptak dermesztő fagyok.

Mintha sikolyuk kürtjelére
valami óriás madár
nyitott volna kaput a télbe,
s bezárni elfeledte már.

MASZTODÓNOK ÉS RAKÉTÁK

Kihűlt planéta már a Föld örökre,
a csillagok közt hűvösen suhan.
Öltözött egykor víz- és fényködökbe,
hegyekből tövis-koszorúja van.

Megrángó méhe vasak, ólmok s ónok
izzó, vad folyamával van tele.
S fölhangzik még haldokló
masztodónok
jégbörtönből küldött kürtjele.

A tengermosta, szélkiszítta tájon
szemükbe ötlük lábuk bús nyoma.
Jaj, korok mélye...
Tudva tudni fájó,
hogy földünk már a múltnak csillaga.

De hogyha van hatalmunk összemérni
a csillagi s az emberi erőt,

a fénye akkor fényüket eléri,
s nem vész homályba izzásuk előtt.

Lásd, ez a Föld —
zenit s nadír hajój;
létünknek méhe, tündöklő kaland,
rakéta, mely a mindent beragyogja,
dicsőségünket zengő ércharang.

Hangjára széttör Tejút-kupoláknak
kristályszepe, s a fény sötét, kihűlt
világok közt a végtelenbe árad,
a földi fény betölti már az űrt.

Egykor mi volt?
Egész a horizontig
jegeknek börtöne, ahonnan még kitör
néha a jel — masztodónok üvöltik
hetedhét-századoknak
mélyiből.

A VAD MEZŐN

— HÁROM HÁBORÚS VERS —

Ne sírj, ha egyszer majd karom kítárva
elhullok itt, míg srapel énekel.
Állj úgy mint mellvédünk előtt a nyárfa,
mely öltözött sebeknek pirosába.
Minden eltűn. Minden vihar kifárad.
Az élet örök.

S néked élni kell.

*

Ki mondja, hogy kegyetlenek vagyunk mi?

Mert nézd: házunknak üszke füstölög csak,
és porrá lettek minden utcasarkok,
falvaknak hamvát szélörvény szítálja.
Kémények állnak csak a pőre tájon
mint végítélet téгла-trombitái.

Nem, nem voltunk sosem kegyetlenek mi!

De gyermekcsontok szörnyű hangszeréből
szívünkbe vág az értetlen sikoly,
s a borzalomba fagyott néma arcból,
hazánk arcából belénk izzanak
anyák s hűgök kigyulladt szemei.

Mondjátok: így l e t t ü n k kegyetlenek.

*

Gyere közénk, kik fekszünk szerteszéjjel
e vad mezőn, hol a fény haldokol.
S megérted, mért írt az a fiú éjjel
verset neked, ki már
nem vagy sehol.

RAKÉTÁK

Lobogva égő tiszta fáklyák,
izzó zsarátnok-emberek,
s vannak kik önmagukba zárják
a fénytelenné hamvadó tüzet.

Láng- és árnyékfolyam az élet:
árad — apad — ki érti meg?
Rakétalépcsők hullnak s égnek,
hogy mások égre törjenek.

ALEKSZANDR SZMERDOV

kovácsnemzedékek sarjaként lépett a megváltozott világba, s lett az Októberi Forradalom után felnövekvő első új értelmiségi nemzedék érdekes egyénisége. Költészete az ötéves tervek pátozától forrosult át először: küldetését vállalva lett az új utakra lépő Szibéria egyszerű embereinek költője. Ebben az időben írta a hangvételében, témaválasztásában újszerű „Geokémiai poémát”, s alkotta meg hőstét, a gazdag hegyeket kutató geológust. Szibériai költőtársaihoz hasonlóan engedte beömlni verseibe a népdalokat és meséket. Ma is Novoszibirszkben él, a Szibirszkije Ognyi főszerkesztői munkáját is vállalva.

A KARATAG

Megy a hajó... A hegy a partig
teríti tarka szőnyegét.
Száz nyírfa-szökőkút aranylik,
bíbor tüzek a berkenyék.

Nincs már madárnak dala, röpte.
S a zuhogók között akár
sok elvakult, kékszárnyú lepke
vergődik ritkás fény sugar.

Megy a hajó folyónyi égben.
Tajgára csönd s homály szakad.
És hirtelen — mint a mesékben —
elénkbe áll a Karatag.

Sziclák feszülnek kék havasnak,
titkukat ősi jég fedi.
Csúcsán fáradtan botladoznak
a felhők karavánjai.

Vihar üvölt, szünetlen támad,
hallgatjuk mi is énekét...
Suttogják „Sátán trónusának”
Karatagot a bús regék.

Ott fönt a szörnyű hegynek hátán,
honnán a szél mindent elűz,
talán most az utolsó sáman
szavára lobban hanga-tűz.